

Het cadeau van Kale Harrie

Het was een oerlelijke bril. Melle lag op zijn bed en bekeek het ding nog eens van alle kanten. De bril had joekels van ronde glazen die ook nog eens zo dik als jampotten waren. Hij zette hem op zijn neus en probeerde erdoorheen te kijken. Maar hoe hij ook zijn best deed, zijn kamer was één grote wazige boel. Het lukte hem niet om scherp te zien. Op zich was dat niet vreemd, want dit was geen gewone bril. Er was iets bijzonders mee. Als hij het verhaal moest geloven zou er zo meteen iets vreemds gebeuren. Melle bleef daarom een tijdje stil liggen wachten. Toen er na een minuut of tien niets bijzonders was gebeurd, was hij het beu. Zie je wel, dacht hij boos, natuurlijk doet hij het niet. Het liefst zou hij de bril in een hoek van de kamer gooien. Hij had zich beet laten nemen.

Eerder die dag had hij de bril gekregen van meneer Kawahari, of zoals de meeste kinderen hem noemden: Kale Harrie. Het gebeurt

niet dagelijks dat je een bril cadeau krijgt, maar het was dan ook geen gewone dag geweest.

Melle was na schooltijd even bij de feestartikelenwinkel van meneer Kawahari langs geweest. Dat deed hij wel vaker. De meeste kinderen vonden Kale Harrie een vreemde man, maar Melle vond hem heel aardig. Een beetje vreemd inderdaad, maar daar raakte je wel aan gewend. Hij maakte altijd graag een praatje met hem. Gewoon om even de dag door te nemen. Kale Harrie maakte dan altijd een kopje thee en dan kletsten ze gewoon eventjes.

Zoals altijd had meneer Kawahari op zijn krukje achter de toonbank gezeten. Druk aan het werk. Wat hij dan precies deed wist Melle niet. Het was nooit echt druk in de winkel. Je had nu eenmaal niet elke dag een feestneus of een rol serpentine nodig. En toch had Kale Harrie altijd wel iets te doen. En ook nu was hij driftig in de weer met allerlei papieren en krabbelde hij wat aantekeningen op losse velletjes.

‘Hoi Harrie,’ riep Melle. Meneer Kawahari had vast een andere voornaam, eentje die beter bij zijn Japanse achternaam paste. Joshi misschien, of Hakuri. Vanwege de bijnaam Kale Harrie sprak Melle hem altijd aan met Harrie. En meneer Kawahari? Die vond het allemaal prima.

‘Dag Melle,’ antwoordde Kawahari. ‘Is het alweer zó laat?’ En hij begon de stapeltjes papieren weg te ruimen.

‘Waar ben je mee bezig?’ vroeg Melle nieuwsgierig. Hij zag nog net een wirwar aan cijfertjes en wiskundige formules staan, voordat Kawahari de stapel papieren wegschoof.

‘Berekeningen, jongen. Allemaal berekeningen. Heel saai en niet leuk.’ Snel begon Kawahari over iets anders. ‘Wil je thee?’ Hij wachtte niet eens op het antwoord maar liep al naar het magazijn-tje achter de winkel om de fluitketel op te zetten.

In het magazijn stond een klein gasfornuisje en een koffiezet-apparaat. De rest van de ruimte was compleet gevuld met boekenkasten, stapels kranten en tijdschriften en in het midden stond een groot bureau dat bijna helemaal vol lag met stapels papieren en waarin nog net een plekje vrij gehouden was voor een laptop. Het had meer weg van de werkkamer van een verstrooide professor dan van een plek waar de voorraden feestartikelen bewaard werden.

Even later kwam Kawahari terug met een dienblaadje met twee kopjes. Het waren altijd dezelfde kopjes. Wit porselein versierd met rode Japanse draken. Harrie had Melle weleens verteld dat hij de kopjes geërfd had van zijn Japanse opa en er daarom altijd erg zuinig op was. Terwijl hij de kopjes op de toonbank zette, haalde hij een extra krukje tevoorschijn.

‘Ga zitten, Melle, en vertel me eens wat je dwars zit.’

Dat was typisch Harrie. Die wist vaak al eerder dat er iets aan de hand was dan Melle zelf. Alsof hij met een soort röntgenogen in zijn hoofd kon kijken.

‘Het is die stomme spreekbeurt,’ zei Melle. ‘Die ga ik vast en zeker verknoeien.’ Hij zag al dagen op tegen de spreekbeurt voor volgende week woensdag. ‘Ik ben gewoon veel te zenuwachtig. Ik kan zoiets niet!’

Vanuit het magazijn begon de fluitketel te fluiten.

‘Kan niet?’ vroeg Harrie. Hij stond op en liep naar achteren om het water in de theepot te gieten. ‘Kan niet bestaat niet. Je bedoelt waarschijnlijk “durf niet”. Dat is iets heel anders.’

Harrie had gelijk wist Melle. Hij kon het best. Hij dúrfde het alleen niet.

‘Ach, het interesseert toch niemand een drol wat ik te zeggen heb?’ flapte hij er bozig uit.

Harrie was weer tegenover Melle gaan zitten en goot de hete

thee in de drakenkopjes. ‘Laat me raden,’ zei hij. ‘Je spreekbeurt gaat vast en zeker over planeten.’

Melle knikte.

‘Nou, dan is er toch helemaal geen probleem?’ zei Harrie.

Harrie en Melle konden samen uren praten over de ruimte. Alles wat met het heelal te maken had vonden ze interessant: de sterren, de planeten, ruimtevaart, marsmannetjes... Harrie hield een map bij met krantenknipsels over de laatste ontwikkelingen op het gebied van astronomie en hij had een grote verzameling boeken over het onderwerp. Melle had al vaak een boek mogen lenen. Meestal waren ze veel te ingewikkeld en vaak in het Engels. Dan bekeek hij alleen de foto’s en illustraties. Maar het allerliefst had hij dat Harrie erover vertelde. Dan hing hij altijd aan zijn lippen. Meneer Kawahari wist zo enorm veel en kon ingewikkelde zaken op zo’n manier uitleggen dat zelfs de moeilijkste boeken op spannende avonturen leken. Hij was er bijna dag en nacht mee bezig en het zou Melle niets verbazen als de geheimzinnige aantekeningen die Harrie altijd maakte ook over sterrenkundige zaken gingen.

‘Jij weet ondertussen al zoveel over de ruimte,’ ging Kale Harrie verder, ‘veel meer dan alle kinderen uit groep 8 bij elkaar. Misschien nog wel meer dan ik. Waarom zou je dan nog zenuwachtig zijn?’

‘Omdat ik precies weet wat er gaat gebeuren. Dan kijkt iedereen me met zo’n lege blik aan, of ze hangen onderuit en staren verveeld naar buiten. En dan ga ik stotteren. En zweten. En dan sla ik stukken over. En ga nog meer zweten. En op het eind luistert er helemaal niemand meer.’

Kawahari had zijn armen over elkaar geslagen en leunde achterover. ‘Tjonge, Melle. Als er een prijs zou bestaan voor het bedenken van slechte scenario’s, dan had jij hem vast en zeker gewonnen!’

Weer had Harrie gelijk, wist Melle. Hij maakte waarschijnlijk van een mug een olifant. Daar was hij altijd goed in. Hij zuchtte. ‘Ik wou dat ik meer op Tim leek.’

Harrie trok een wenkbrauw op. ‘Tim? Die jongen met het rode haar die altijd kattenkwaad uithaalt? Die jongen die altijd het hoogste woord heeft en overal als de kippen bij is? Ben je dáár ja-loers op? Ik dacht dat jij hem niet zo mocht.’

‘Tim durft tenminste alles,’ zei Melle. ‘Tim maakt zich nooit ergens druk over. Die doét dingen gewoon. Zijn spreekbeurt vorige maand over *Minecraft* was geweldig. De hele klas was muisstil en hij kreeg na afloop een heel groot applaus! Ik wou dat ik dat kon. Ik bedoel, dat ik nergens bang voor was.’

‘Bang zijn is helemaal niet erg,’ zei Harrie. ‘Dat heeft de natuur best goed bedacht. Het zorgt ervoor dat je op je hoede bent en eerst goed nadenkt voordat je misschien iets doms doet. Het probleem is dat jij je angst te groot laat worden.’

Ja, dat wist Melle zelf ook wel. Maar hoe kon hij er nu voor zorgen dat zoiets niet meer zou gebeuren? Dat was makkelijker gezegd dan gedaan.

‘Het is net als met deze draak.’ Harrie tikte met zijn vinger tegen het theekopje. ‘Jij hebt ook een dappere rode draak in je. Je kunt veel meer dan je denkt. Je moet alleen jouw draak weten te vinden.’ Hij was opgestaan en liep weer naar het kleine magazijntje achter de toonbank. ‘Ik heb iets voor je dat je misschien kan helpen,’ riep hij over zijn schouder.

Het duurde even voordat hij terugkwam. Vast en zeker weer een boek, dacht Melle. Maar in plaats daarvan kwam Harrie met iets anders terug. Met een plechtig gebaar schoof hij over de toonbank een bril naar Melle. Een lelijk groen geval met enorm dikke ronde glazen.

Een feestbril? dacht Melle. Wat moest hij daar nu mee! Was dit een grap?

‘Nee, ik hou je niet voor de gek’. Opnieuw had Harrie Melles gedachten gelezen. ‘Dit is geen feestbrilletje zoals ze hier in de winkel liggen. Maar het is ook geen gewone bril’. Hij was erbij gaan zitten en keek Melle met een ernstige blik aan. ‘Dit is de TRB 1.0.’

Melle trok een gezicht. ‘De wàt?’

‘Het is een eerste versie van mijn nieuwste uitvinding. Ik heb er nog geen officiële naam voor bedacht, dus voorlopig noem ik het de TRB: Tijd Reis Bril.’

Melle schoot in de lach. Een tijdreisbril? Zoiets bestond toch helemaal niet! Sowieso was tijdreizen iets dat alleen in films kon. Niet in het echt.

Maar Harrie bleef serieus. Alsof een tijdreisbril de normaalste zaak van de wereld was. ‘Heb je deze bril op, dan kun je terugreizen in de geschiedenis. Naar de tijd van de farao’s, van kunstenaars als Rembrandt, of van grote wetenschappers als Leonardo da Vinci en Einstein.’

Gewoon naar een andere tijd reizen door simpelweg een bril op te zetten? Nee, daar trapte Melle niet in. Harrie nam hem vast in de maling. Dat kon niet anders. Harrie die altijd alles kon bewijzen met feiten en cijfers, diezelfde Harrie beweerde nu dat je met de wetten van de tijd kon spotten. Dat kon gewoonweg niet.

‘Ik heb er al een paar jaar in het diepste geheim aan gewerkt, en eigenlijk is hij nog niet helemaal af,’ ging Harrie onverstoorbaar verder. ‘Maar op een paar kleinigheden na, zou hij het nu moeten doen.’

Melle luisterde nog maar met een half oor. Hij had geen zin in deze flauwekul.

‘Er zijn wel een paar belangrijke dingen waarmee je met de TRB 1.0 rekening moet houden,’ ging Harrie verder. ‘Het eerste is dat je

maar beperkt de tijd hebt om in het verleden rond te kijken. Hoe lang dat is weet je van tevoren nooit. Maar daar heb ik wat op gevonden.’ Hij tikte met de nagel van zijn wijsvinger tegen het montuur. ‘Zie je al die kleurtjes? Dat komt omdat het gemaakt is van toermalijn. Dat is een mineraal dat verschillende kleuren kan hebben. Zoals je ziet is hij nu groen. Zo ziet hij eruit als het tijdreizen nog niet begonnen is. Hij gaat pas verkleuren als je terug in de tijd bent. Dan verkleurt hij langzaam. Eerst rood. Dat is dan een teken dat je tijd in het verleden bijna om is. Daarna wordt het montuur steeds blauwer. En is het montuur helemaal blauw, dan moet je zo snel mogelijk terugkeren naar het hier en nu. Anders blijf je voor goed achter in het verleden.’

‘Hm...’ was het enige dat Melle wist te zeggen. Een tierelantijnen toverbril, dat verzon je toch niet. Het was vast een gewone feestbril hier uit de winkel. Een prul. Meer niet.

‘Het tweede dat je moet weten,’ zei Harrie geduldig, ‘is dat de TRB je onzichtbaar maakt. Zo kun je ongestoord in de geschiedenis rondneuzen. Maar het werkt alleen als je hem op je neus hebt. Zet je de bril af, dan kan iedereen jou weer zien.’

Melle schoot opnieuw in de lach. Dacht Harrie nu echt dat hij dat geloofde? Dat je ermee kon tijdreizen was al om je te bescheuren. En nu dacht Harrie zeker dat hij hem ook nog wel wijs kon maken dat je er onzichtbaar door werd. Kom op zeg! Waarom hing Harrie zo’n raar verhaal op?

Ondertussen bleef Kawahari rustig doorpraten. ‘...dus nergens aankomen... alleen maar kijken...’

Ja, ja. Bla, bla, bla. Melle luisterde nauwelijks nog en van wat Harrie zei, drongen alleen nog maar wat losse woorden tot hem door.

‘Grootste helden. Angsten overwonnen. Prototype.’

Het zal allemaal wel, dacht Melle. Hij keek ongeduldig naar de

digitale klok die in de kast stond. In heldere rode cijfers stonden daar de datum en de tijd, tot op de honderdste van een seconde nauwkeurig. 05:06:2022 en daaronder 16:58:41. Waarom zou een pietje precies als Harrie zich in hemelsnaam bezig willen houden met zoiets onwetenschappelijks als een tijdreisbril? Wat Harrie ook van plan was met dit lariekoekverhaal; het was totaal niet logisch. Melle was er helemaal klaar mee en hij wilde niet nog langer naar deze onzin luisteren.

Harrie was gestopt met praten en legde zijn hand op Melles arm. ‘Ik weet dat je het moeilijk vindt om me te geloven. Maar echt, je kunt me hierin vertrouwen.’

‘Oké dan,’ zei Melle om ervan af te zijn. Hij pakte de bril en stopte hem in zijn rugzak. ‘Ik moet nu gaan. Tot later!’

Hij was al bijna buiten, toen Harrie hem nog wat nariep: ‘Je moet er wel in geloven, Melle! Anders werkt de TRB niet!’

Thuisgekomen had Melle zijn rugzak met de bril erin in een hoek van zijn kamer gekeild en geprobeerd om er de rest van de middag niet meer aan te denken. Dat was aardig gelukt, tot het moment dat hij naar bed ging. Toen had hij tóch weer aan de bril gedacht. Eerst probeerde hij te doen alsof het ding er niet was. Nadat hij een tijdje in bed had liggen woelen en niet in slaap kon komen, begon hij toch wel benieuwd te worden. Wat als het nu allemaal geen verhaaltje was? Zou je er echt iets bijzonders mee kunnen zien? En toen was hij dus zo stom geweest om de bril uit te proberen.

Wat had hij verwacht? Dat hij echt terug in de tijd zou reizen om bij een Egyptische farao op de thee te gaan? Of in de binnenlanden van Peru een oude Inca-priester een hand te geven?

Een tijdreisbril, tsss... tuurlijk! Hij trok de bril met een ruk van zijn neus. Wat een flauwekul!

Je moet er wel in geloven

Melle lag nog een tijdje chagrijnig op zijn bed. Hij baalde ervan dat hij zich had laten verleiden om de bril op te zetten. Fabeltje één, dat je ermee kon tijdreizen, bleek dus niet waar. Dan zou fabeltje twee, dat de bril van kleur kon veranderen, ook wel onzin zijn. Het montuur was nog steeds groen van kleur, precies zoals de bril er vanmiddag uitgezien had. Als het ding al van kleur kon veranderen, dan was het vast een trucje. Hij kraste wat met zijn nagel om te zien of hij een verflaagje los kon krabben, maar het montuur bleef groen. Zie je wel, ook een onzinverhaal dus.

Dan bleef er nog één fabeltje over: met de bril op was je onzichtbaar. Hoewel hij zeker wist dat dit onmogelijk was, stond Melle toch op van zijn bed, schoot snel zijn raketsloffen aan en liep naar de badkamer. Hij zette de bril weer op en keek naar zichzelf in de spiegel. Hij moest zijn neus bijna tegen het spiegelglas aandrukken om het goed scherp te kunnen zien. Zijn adem deed de spiegel